

РЕШЕНИЕ

№ 4368

гр. София, 21.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 69 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: В. Б. ИВАНОВА ЗГУРОВА

при участието на секретаря СВЕТЛА Р. ЛАЗАРОВА
като разглежда докладваното от В. Б. ИВАНОВА ЗГУРОВА Гражданско дело
№ 20221110151840 по описа за 2022 година

Производството е образувано при предявени обективно съединени искове с правно основание чл. 372, ал. 1 ТЗ, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 1, т. 1 от Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки (CMR) и чл. 309а, ТЗ .

Ищецът „ФИРМА “ ЕООД твърди в исковата си молба, че по заявки-договор на ответника „ФИРМА“ЕООД с реф. № BG 45114, Реф. № BG 46208, РЕФ. № BG 46467, РЕФ. № BG 47941, РЕФ. № BG 50362, РЕФ. № BG 51106 извършил международен автомобилен превоз на стоки. Също твърди, че за всяка отделна доставка била издадена и осчетоводена данъчна фактура с включено и начислено ДДС, както следва: фактура № 1000034138/29.01.21г., №1000034861/12.02.21г., №1000035767/02.03.21г., №1000036827/23.03.21г., №*****/23.04.21г. и №1000039295/10.05.21г. , като плащането следвало да бъде осъществено на падежа на всяка отделна фактура – в 30 дневен срок след получаване на транспортните документи. Поддържа, че по фактура № 1000034138/29.01.21г. на обща стойност 3716,08лева с ДДС с падеж на фактурата 24.03.21г. ответникът заплатил частично 2000лева, по фактура № 1000034861/12.12.21г. на стойност 3716,08лв. сДДС с падеж 13.05.21г. ответникът не е извършил плащане; както не е извършил плащане и по останалите фактури- № 1000035767/02.03.21г., на стойност 3911,66лв. с ДДС с падеж 13.05.21г.; по фактура №1000036827/23.03.21г. на стойност 3813,87лв. с ДДС с падеж 11.06.21г. ; фактура № *****/23.04.21г. на стойност 3813,87лв. с ДДС с падеж 22.07.21г. , както и по фактура № 1000039295/10.05.21г. на стойност 2992,42лв. с ДДС с падеж 22.07.21г. В настоящото производство ищецът претендира осъждане на ответника за незаплатените суми по издадените фактури в общ размер на 19 963,98лв., заедно със законната лихва от датата на исковата молба, както и

обезщетение за забавено плащане по посочените фактури в общ размер на 565,05лева за периода 25.03.20г.- 17.09.21г.

Ответникът „ФИРМА „ЕООД с отговора на исковата молба оспорва предявените искове като неоснователни и недоказани и моли за тяхното отхвърляне.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 ГПК, достигна до следните фактически и правни изводи:

По исковете по чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 372, ал. 1 ТЗ:

Международният характер на договора за превоз се обуславя не от различното седалище и националност на страните по превоза, а от разликата в мястото на приемането на стоката за превоз и доставянето ѝ на получателя. Съгласно разпоредбите на Конвенцията СМР, на чийто режим се подчинява в случая извършения превоз, договорът за превоз на товари е консенсуален. Фактът на постигнатото съгласие между страните за сключването му е необходимо и в същото време достатъчно условие, за да се счита договора за сключен (чл. 4 от Конвенцията). Превозният договор по СМР само се установява с товарителницата, но наличието ѝ не е условие за съществуването, нито за валидността на превозния договор. Тя не представлява самия договор за превоз, а само улеснява доказването му и е необходима преди всичко, за да внесе яснота и сигурност в превозните правоотношения, тъй като се презюмира верността на данните в нея.

Съдържанието на договора обаче може да бъде установено с помощта на всички допустими в ГПК доказателствени средства. Дори при липса, нередовност или загуба на товарителницата договорът остава подчинен на конвенцията/Р № 226/14.02.2000 г. по гр.д. № 1294/1999 г. на ВКС/. Следователно договорът за международен автомобилен превоз е неформален и консенсуален. За сключването му е необходимо да е налице съвпадане на насрещните волеизявления на съконтрагентите относно съществените му елементи - превозните товари и навлото. Товарителницата е само доказателствено средство за сключения договор, а не и условие за действителността му /чл. 9, т. 1 СМР/. Тя няма конститутивно значение, а е необходима само за внасяне на яснота в превозните отношения (Р 1382-1995 г.-V г.о. на ВС).

В случая предложението на ответника за сключването на процесните договори за автомобилен превоз на товар, извършено с представените по делото заявки за превоз, е било прието от ищеца, с което страните са сключили договори за автомобилен превоз на товар. С тях са уговорили товара, който ищецът е следвало да превози, адреса на неговото товарене и разтоварване, дата на товарене, вид товар, цената на превоза.

Поради характера на договора за превоз и за двете страни са възникнали задължения. Ищецът като превозвач е следвало да осъществи договорените с ответника автомобилни превози на товар, а ответникът да му плати уговорените между тях превозни възнаграждения (навло), в срок до 30 дни след представяне на товарителници и фактурите за

извършените превози. От представените доказателства е видно, че ищецът е изпълнил тези си договорни задължения. От неоспорените от ответника товарителници е видно, че ищецът е пристигнал на уговорените в договорите товарни адреси в Турция , натоварил е уговорените товари и е осъществил техния превоз като ги разтоварил и предал на уговорените в заявките разтоварни адреси в България . За превозите ищецът е издал фактури № 1000034138/29.01.21г., №1000034861/12.02.21г., №1000035767/02.03.21г., №1000036827/23.03.21г., №*****/23.04.21г. и №1000039295/10.05.21г. , с които фактурирал на ответника, уговорените между тях превозни възнаграждения от общата сума от 21 963,98 лв. с ДДС. При това положение уговореното възнаграждение за осъществените от ищеца превози по договорите е следвало да се плати в срок от 30 дни от издаването на фактурите срещу представяне на ЧМР. С исковата молба ищецът признава за извършено от ответника плащане на сума в размер на 2000лева по първата издадена фактура с № 1000034138/29.01.21г., която е на обща стойност 3716,08лева , като се претендира незаплатения остатък по фактурите в размер на 19 963,98лв. заедно с лихва за забава.

Според заключението на вещото лице по изслушаната съдебно-счетоводна експертиза , приета без възражения на страните по делото, се установява , че процесните фактури за извършени доставки на транспортни услуги са отразени в дневниците за покупки и продажби на двете дружества – ищец и ответник, като ответното дружество е ползвало данъчен кредит по фактурите чрез включването им в митнически декларации за съответните периоди.

Осчетоводяването на фактурите, включването им в дневниците за продажби от дружеството –ответник, чието счетоводство е водено редовно, и ползването на данъчен кредит , съставлява доказателство за валидно възникнало облигационно отношение по посочените договори за превоз на товари, поради което съдът намира, че ищецът установи релевантните за делото факти

Според заключението на вещото лице след завеждане на делото ответникът е извършил заплащане по процесните фактури в общ размер на 8627,74лева, както следва- по фактура № 1000034138/29.01.21г. е извършено заплащане освен на признатата от ищеца сума от 2000лева , така също и на остатъка от 1716,08лева на дата 21.10.21г., по фактура № 1000034861/12.02.21г.- в размер на 1750лв. на дата 23.12.21г. и в размер на 1250лв. на дата 17.03.22г.; по фактура № 1000035767/02.03.21г.- в размер на 283,92лв. на дата 28.10.21г. и в размер на 3627,74лв. на 30.11.21г. , или незаплатеният остатък по процесните фактури вещото лице е изчислило на сума в размер на 11 336,24лева , доколкото исковата претенция за главницата следва да се уважи , а за горницата до пълния предявен размер- да бъде отхвърлена поради заплащането ѝ след завеждане на делото.

По исковете по чл.309а ТЗ:

За основателността на иска в тежест на ищеца е да докаже наличие на главен дълг и изпадане на ответника в забава – или настъпване на уговорения срок за плащане, или момента на предаване на стоката/на документите, даващи право тя да бъде получена .

Съдът достигна до фактически и правни изводи за наличие на главни задължения. В представените по делото фактури е посочен срок за плащане на цената, поради което ответникът изпада в забава от деня, следващ падежа. По отношение на мораторната лихва за забава, при вземане предвид на осъществените плащания, вещото лице е определило същата на 653,95лева, като доколкото същата е претендирана в по-нисък размер, претенцията за мораторна лихва подлежи на цялостно уважаване.

По разноските:

Доколкото ответникът е извършил заплащане на част от процесните задължения след завеждане на делото срещу него, същият е станал повод за завеждане на делото и дължи в цялост разноските на ищеца за производството.

При този изход на делото в тежест на ответника следва да се възложат сторените от ищеца разноски по делото или сумата от общо 2573,64лева за заплатени държавна такса, адвокатско възнаграждение и депозит за експертиза.

Воден от горните мотиви, Софийският районен съд, ГО, 69-ти състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА „ФИРМА “ ЕООД, ЕИК ***, да заплати на „ФИРМА “ ЕООД, ЕИК ***** сумата от 11 336.24 лева,** представляващи незаплатен остатък от стойността на транспортни услуги по договори за превоз на товари, съгласно фактури №1000034138/29.01.21г., №1000034861/12.02.21г., №1000035767/02.03.21г., №1000036827/23.03.21г., №*****/23.0421г. и №1000039295/10.05.21г., заедно със законната лихва върху незаплатената главница от датата на исковата молба- 17.09.2021г. до окончателно изплащане на задължението, КАТО ОТХВЪРЛЯ ИСКА за горницата над уважения размер до пълния предявен размер от 19963,98лева, поради заплащане на част от задълженията от ответника след завеждане на делото.

ОСЪЖДА „ФИРМА “ ЕООД, ЕИК ***, да заплати на „ФИРМА “ ЕООД, ЕИК ***** сумата от 565,05лева,** представляваща мораторна лихва за забава върху незаплатеното задължение за транспортни услуги по договори за превоз на товари, съгласно фактури №1000034138/29.01.21г., №1000034861/12.02.21г., №1000035767/02.03.21г., №1000036827/23.03.21г., №*****/23.0421г. и №1000039295/10.05.21г., начислена за периода 25.03.21г.- 17.09.21г.

ОСЪЖДА „ФИРМА “ ЕООД, ЕИК ***, да заплати на „ФИРМА “ ЕООД, ЕИК ***** , сумата от сумата от 2573,64 лв.,** представляваща разноски по настоящото дело.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от

връчване на препис от същото на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____